

ADVENTI ELŐKÉSZÜLET

Zsolt 37, 3

A kereszténység történelme a várakozás és a reménykedés néven emlegeti azt az időszakot, amely karácsony előtt négy héttel minden esztendőben ránk köszönt. Ilyenkor újra felidéződik lelkünkben a zsidó nép akkori nehéz élete, de nehéz sorában is megnyilvánuló törhetetlen hite és reménye, hogy a próféták által megjövendölt Messiás nemsokára megszületik s az elnyomott népnek szabadságot és boldog életet hoz. Ez jelentette számukra az adventet.

Advent számunkra nem annyira a várakozásnak és reménykedésnek, hanem inkább az önvizsgálatnak, a lelki előkészületnek az ideje. Nekünk nincs kire várunk, mert a mi szabadítónk Jézus személyében csaknem 2000 éve megszületett, minden évben bekopogtatott szívünk ajtaján, csak mi nem vártuk kellőképpen. Nem készítettük lelkünkben útját, nem egyengettük el szívünkben a szeretet ösvényét. Eppen ezért ezekben az adventi napokban fel kell tennünk önmagunknak a kérdést: milyen unitárius keresztény vagyok én? Hitemmel, magatartásommal, cselekvésemmel bizonyítom-e, hogy Isten jó gyermeke, Jézus hű követője, egyházam áldozatkész tagja, hazánk becsületesen dolgozó polgára vagyok? Ha lelkiismeretem vádolna emberi gyarlóságomért, mulasztásomért, közömbös magatartásomért, még sohasem késő, itt van újra az alkalom, hogy jóvátégym mulasztásom, hogy eleget tegyek Keresztelő János figyelmeztetésének: „térjetelek meg”. Még bebizonyíthatom, hogy számomra is megszületett Jézus, hogy én is ünnepelek igazi karácsonyt. Íme erre nyújt útmutatást a 37. Zsoltár 3. verse: „Bizzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj.”

Négy dolgot követel a zsoltáriró: Istenben való bizalmat, jócselekedetet, szülőföld iránti szeretetet és hűséges életet.

1. Bizzál az Úrban, ez az első követelmény. Ézsaiás próféta azt mondja: „akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el! Enekeskönyvünk 275. éneke így hangzik: „Akik bíznak az Úrban / törhetetlen hittel, / szégyent sosem valanak hitükben, / tört szív, hidd el, hidd el. / Mint a Sion hegy bérce állnak / ők rendületlenül, nem félnek, nem remegnek; állnak, / ledönthetetlenül.”

Az Istenben való bizalom az emberi lélek egyik legdrágább kincse. Forrása a legszentebb érzéseknek és a legnemesebb erényeknek. Gyógyító balzsama a szenvedőknek, a testi és lelki betegeknek. Vigasztalója a gyászolóknak, a bánatos szívűeknek. Világító fáklyája a tévelygőknek. Csodálatos erővel tölti meg az ember lelkét, melynek birtokában bátran szembenéz a bizonytalan holnappal, az élet sok-sok nehézségének és csapásának súlya alatt nem roskad össze, a méltatlan bánatmakért nem áll bosszút, bizik Isten igazságszolgáltatásában.

E bizalom adott bátorságot Dávidnak, a pásztorfiúnak, hogy megbirkózzék a népét gyalázó Góliáttal. Ez a bizalom adta ajkára e szavakat: „Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlánnak és medvének kezéből, megszabadít engem a filiszteus kezéből is.”

A bátyja haragja elől menekülő Jákóbnak félelemmel tele szívében ez a bizalom ébredt fel, amidőn Hárán pusztáján álmában így szólt hozzá Isten: „Ne félj, mert én veled vagyok akármerre mész, hogy megőrizzelek téged...” Ez a bizalom boldoggá tette őt és bátorsággal töltötte be szívét.

Jézus tanítása közben mindig az Istenbe vetett bizalmat igyekezett hallgatói szívébe vésni. A testi és lelki betegeket e bizalom felkeltésével igyekezett gyógyítani: „Bizzál gyermekem, a te hited megtart téged.“

Hányszor volt számunkra is gyógyító balszam, biztató, bátorító erő, útmutató fátyla az Istenben való bizalom! Szükségünk volt és van ma is erre a lelki kincsre, őrizzük, mint szemünk világát. Ezekben az adventi napokban növeljük szívünkben, mert áldást, lelki boldogságot nyújt nekünk, s lelkünket előkészíti a karácsonyi evangélium befogadására.

2. Jót cselekedjél, ez a második követelmény. A jó cselekedet a legnemesebb és legszebb emberi ténykedés. Kiemeli az embert az önzés szűk korlátai közül és bajban levő embertársának segítésére serkenti, úgy amint azt a könyörülő szamaritanus is tette. Egy régi görög közmondás szerint: „Amit magadért teszel, az velled vész el, amit másért teszel, örökre megmarad.“ Jócselekedét az is, amit a magunk és szeretteink életének fenntartásáért teszünk, amellyel önmagunkat, gyermekünket, híveinket oktadjuk, neveljük, hogy a hit, szeretet, becsületesség, hűség, jóság, lelkünk mindennapi kenyérévé váljék. Jó cselekedet az is, mellyel a földműves előteremti a mindennapi kenyeret, a munkás a gyárban a gépeket, s munkacszközöket alkot. Jó cselekedet az is, melyet az ember a tudatlanság, szegénység, betegség felszámolása csökkentése érdekében tesz. De a jócselekedetek koronája az a ténykedés, amely arra indít minden becsületes embert különbség nélkül, hogy sikra szálljon az élet megvédéséért, a békességért. Hogy lefogja az ártatlan embereket gyilkolók kezét, és rákényszerítse őket a jobb belátásra, hogy azt a sok pénzt, melyet a pusztító fegyverek gyártására szántak, nemes célra: a nyomor, az éhség, a betegség, a tudatlanság felszámolására fordítsák. Íme milyen sok formában és téren jelentkezik a jócselekedet lehetősége. Ragadjunk meg minden kínálkozó alkalmat a jó cselekvésére. Ezekben az adventi napokban erősödjön szívünkben az a tudat, hogy nekünk mindig jót kell cselekednünk, mert csak így ünnepelehetjük méltóképpen Jézus születésének ünnepét.

3. E földön lakozzál, hangzik a harmadik követelmény. Ez azt jelenti: szeresd, el ne hagyd ezt a földet, amely a te hazád. Földje termi számodra a mindennapi kenyeret, zamatos gyümölcsöt, ásványkincseiből építed otthonod, szépíted házad. Bércei közt, a nép szívében vert gyökeret hitünk, szent e föld nekünk azért is, mert görögyci takarják mártírhalált halt egyházalapítónk Dávid Ferenc testét. Ennek hantjai közt pihennek apáink, nagyapáink, akik számunkra otthont, templomot, iskolát építettek és akik megőrizték hitüket, ránk hagyva azt, mint szent örökséget. Nem lehet végképpen elfelejteni azt a hajlékot, amelyben édesanyánk egykor bölcsönket ringatta, ahol végtelen anyai szeretetével ápolt, nevelt, dallal álomba ringatott és álmaink felett is őrködött. Ennek emléke elkísér, bármerre visz az életsors.

Jézus is rajongásig szerette hazáját. Ez fakasztott szeméből fájó könnyeket ott a bethániai úton s Jeruzsálem jövő sorsa feletti aggodalma e szavakban tört ki: „Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megölöd a prófétákat s megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, mint tyúk szárnyai alá kicsinyeit, de te nem akartad. Íme pusztán hagyatnak nektek a ti házaik.“ Ezekben az adventi napokban fokozódjék szívünkben a hazaszeretet.

4. És hűséggel élj, hangzik az utolsó figyelmeztetés. Hűség az alapja a békés, boldog családi, egyházi és társadalmi életnek. Hűséggel élni annyit jelent, mint hivatásunkat, feladatainkat a legjobban betölteni. Megtartani, megvédeni hitünket, emberségünket. „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját,“ csendül szívünkben a Biblia szava. Ez a korona nem más, mint a lelkiismeret megnyugtató szava, a lélek békéje, boldogsága. Ilyen lélekkel lehet igazán ünnepelni.

A 37. Zsoltár 3. versét vessük a szívéinkbe kitörölhetetlenül. Bizzunk Istenben feltétlen hittel; igyekezzünk jót cselekedni; szeressük szülőföldünket, hazánkat, éljünk mindig hűséggel és akkor a szeretet, a béke ünnep a mi szívéinkben is szeretetre, békeségre talál. Amen.

HÁLINT FERENC

KÉSZÍTSÉTEK AZ ÚRNAK ÚTJÁT

Mt 3, 1—3

Valami különös várakozás hangulata uralta Jézus népének lelkét a megszületése előtti időben. A múltból küzdelmes történelmük dicsőséges emlékei szállottak feljűk. Jelenük a fájó tövis, elvesztett béke és lelki kétségeik kinzó súllyal nehezdedt rájuk. Jövűjük a nagy várakozás és kétség. Egy nép panaszosan tekintett az égére és kétségbeesett hangon fohászzkodott Istenhez: „A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” (Zsolt 130, 1) Panaszuk felhangzott: miért bünteti őket az Isten? Vajon véglegesen el akarja veszíteni, vagy megkönyörűl rajtuk és megsabadítja a sok nyomorúságtól?

Mintha az éjszaka sötétsége vette volna körül őket, melyben alig tünt fel egy-egy csillag villanó fénye. Mi volt ez a fény? A próféták tanítása, intése, ígérete. A figyelmeztetés így hangzott: bűnösök vagytok! „Teremts bennem tiszta szívet, óh Isten” — fohászzkodtak. Az ígélet így szólt: „...egy gyermek születik nekünk... és hívják nevét: csodálatosnak, ... béke és fedelmének!” (Ezs 9, 6).

Ezekből a beszédekből egy dolog vált fontossá: megújulásuk, boldogabb holnapjuk, lelki világosságuk megszületése nem képzelhető el Isten nélkül. Milyenek ők valójában? Istenhez ragaszkodó, felebarátként élő, egymást segítő nép-e? Kívülről tudták a tízparancsolatot. „Én, az Úr, vagyok a te Istened... Ne legyenek neked idegen isteneid énelöttem. Ne csinálj magadnak faragott képet...” (2Móz 20, 2—4) — mégis hányszor borultak le kőből faragott bálványok előtt. Tanulták, hogy „a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja, (2Móz 20, 10) — nekik azonban elsőb volt az anyagi érdekeik keresése, imádkozás helyett a mellveregető öndicséret. Hallották, hogy „bosszúálló ne légy és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat” (3Móz 19, 18). De a gazdagok terített asztaláról még morzsa se jutott a szegénynek, a lévita pedig sebesült honfitársa mellett a jerikói úton félrefordított fejével haladt tova, ahelyett hogy segített volna rajta.

Kívülről-belülről megtépett nép. Köröskörű csupa ellenség, mind elvesztéssel fenyegeti. Heródes, a farizeusok és szaduceusok egyfelől, a mindenéből kifosztott nép, másfelől. Küld-e nekik szabadítót Isten és mikor? „Uram, hívlak téged; siess hozzám, figyelmezz szavamra...” (Zsolt 141, 1). Porig alázva csak Banned van bizodalnam, csak Te szabadíthatsz meg, szakad fel a sóhaj a szívékből.

S lám, mintha valaki felelné kérésükre. Benn a lélek mélyén hallják a választ könyörgő szavukra; „Imé én elküldöm az én követemet...” (Mk 1, 2). A bizakodás, a reménykedés kezd visszatérni a szívékbe. A csüggedést felváltja a kutatás, a készülődés, a várakozás. Az Úr elküldi a szabadítót, eljövetele közel, készülni kell fogadására. Az általános reménykedésnek és várakozásnak ad kife-